

บทที่ 3

ความเคลื่อนไหวในประเทศภายหลังการประชุม (Rio+20)

นับตั้งแต่ก่อนการจัดประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2012 ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2555 ประเทศไทยได้มีความตื่นตัวต่อแนวคิดเศรษฐกิจสีเขียวและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง อาทิ การเติบโตสีเขียว สังคมคาร์บอนต่ำ กระแสแนวคิดเศรษฐกิจสีเขียว อุตสาหกรรมสีเขียว ดังจะเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) ซึ่งได้บรรจุหลักการดังกล่าวไว้ในยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนโดยเสนอให้ประเทศไทยปรับกระบวนการพัฒนาและขับเคลื่อนประเทศเพื่อเตรียมความพร้อมไปสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ภายหลังการประชุม Rio+20 รัฐบาลไทยได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์ประเทศที่ว่าด้วยการเติบโตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและได้มีการจัดทำร่างยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Growth) พ.ศ. 2556 – 2561 รวมทั้งมีการขับเคลื่อนเรื่องอุตสาหกรรมสีเขียวโดยกระทรวงอุตสาหกรรมซึ่งมีความเชื่อมโยงกับแนวคิดการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนและการจัดการสารเคมีและของเสียอย่างปลอดภัยและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม รายละเอียดสรุปได้ดังนี้

3.1 การกำหนดยุทธศาสตร์ประเทศและร่างยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Growth) พ.ศ. 2556 – 2561

รัฐบาลปัจจุบัน (นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร) ได้ให้ความสำคัญกับแนวคิดการเติบโตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green economy/green growth) โดยได้กำหนดเป็นหนึ่งในสี่ยุทธศาสตร์หลักภายใต้กรอบสร้างฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและยั่งยืนของประเทศ (New Growth Model) ในช่วง 10 – 15 ปีข้างหน้า¹ ซึ่งประกอบด้วย 4 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ได้แก่

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศเพื่อหลุดพ้นจากประเทศรายได้ปานกลาง “Middle Income trap” (Growth & Competitiveness)

---

¹ จากผลการประชุมเชิงปฏิบัติการการบูรณาการแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์ประเทศและแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ครั้งที่ 3 เมื่อวันที่ 7 มกราคม 2556 และการประชุมสัมมนาการมอบนโยบายสำหรับขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ประเทศและชี้แจงการจัดทำงบประมาณปี พ.ศ. 2557 เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2556

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การลดความเหลื่อมล้ำ (Inclusive Growth)

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเติบโตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Growth)

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างความสมดุลและปรับระบบการบริหารจัดการภายในภาครัฐ (Internal Process)

ในส่วนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศอย่างเป็นทางการเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมนั้นได้มอบหมายให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจัดทำรายละเอียดแนวทางการดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรม ต่อมา ในเดือนกุมภาพันธ์ 2556 กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) ได้ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการยกร่างยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Growth) พ.ศ. 2556 – 2561 เพื่อเป็นกรอบแนวทางการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ร่างยุทธศาสตร์ฯ ดังกล่าวได้ให้ความหมาย “การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม” (Green Economy/Green growth) ในบริบทของประเทศไทย ตามข้อเสนอของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช) ดังนี้

“การพัฒนาที่มุ่งไปสู่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยที่กิจกรรมภายใต้แนวทางการพัฒนาดังกล่าวมีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดก๊าซเรือนกระจกในปริมาณที่ไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เสื่อมโทรม และสูญเสียความสมดุลในการที่จะคำนวณการดำรงชีพและสนับสนุนวิถีการดำเนินชีวิตของประชากรในทุกสาขาการผลิต”

ร่างยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย 6 ยุทธศาสตร์หลัก ได้แก่

- ยุทธศาสตร์ที่ 1 การปรับฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- ยุทธศาสตร์ที่ 2 การใช้มาตรการทางเศรษฐศาสตร์และกฎหมายในการจัดการสิ่งแวดล้อม
- ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยธรรมชาติ
- ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชน
- ยุทธศาสตร์ที่ 5 การบริหารจัดการฐานทรัพยากรธรรมชาติและใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน
- ยุทธศาสตร์ที่ 6 การสร้างสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ทั้งนี้ สผ. ได้เสนอให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อเป็นกลไกในการขับเคลื่อนร่างยุทธศาสตร์ฯ ดังกล่าว

ภายใต้ร่างยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ได้มีการนำเสนอแผนงานและตัวชี้วัดของร่างยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (ดังแสดงในตารางที่ 3.1) ซึ่งแผนงานและตัวชี้วัดที่เสนอส่วนใหญ่มาจากแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2555 – 2559 และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 แม้แผนงานและตัวชี้วัดจะมีได้ระบุงถึงการจัดการสารเคมีโดยตรง แต่แผนงานและตัวชี้วัดในหลายประเด็นมีความเชื่อมโยงกับการจัดการสารเคมีอย่างยั่งยืนในทุกภาคส่วนที่มีการใช้สารเคมี โดยเฉพาะในยุทธศาสตร์ที่ 1 เรื่องการปรับฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมซึ่งการปรับฐานการผลิตทั้งในภาคเกษตรและภาคอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมนั้น ส่วนสำคัญคือ จะต้องลดการใช้สารเคมีอันตราย โดยพัฒนาและใช้สารทดแทนที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและปลอดภัยต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนมากกว่าการบริโภคที่ยั่งยืนยังเชื่อมโยงกับการใช้ผลิตภัณฑ์ที่ปลอดภัยหรือมีสารอันตรายในระดับต่ำที่ไม่สร้างผลกระทบต่อสุขภาพของผู้บริโภค

ตัวชี้วัดในยุทธศาสตร์ที่ 1 หลายตัวชี้วัดมีความเชื่อมโยงกับการจัดการสารเคมี อาทิ การจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมซึ่งข้อกำหนดเกี่ยวกับการปลอดภัยหรือมีปริมาณสารเคมีอันตราย (รวมทั้งโลหะหนัก) ในระดับต่ำตามมาตรฐานระหว่างประเทศมักจะถูกรับรองเป็นเกณฑ์ที่สำคัญในการพิจารณาผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมในแง่ความเหมาะสมทางเทคนิค นอกจากนี้ ยังมีการพิจารณาหลักเกณฑ์ทางเกี่ยวกับการจัดการสารเคมีและของเสียอันตรายมิได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตลอดวัฏจักรชีวิตผลิตภัณฑ์ซึ่งเป็นการพิจารณาความเหมาะสมทางด้านสิ่งแวดล้อมอีกด้วย เช่นเดียวกับตัวชี้วัดสถานประกอบการที่ได้รับการรับรองอุตสาหกรรมสีเขียว ก็ต้องแสดงถึงผลการดำเนินการที่มีการปรับกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมโดยการลด/เลิกใช้สารเคมีอันตรายและมีการจัดการสารเคมีและของเสียอันตรายอย่างปลอดภัย ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ตัวชี้วัดพื้นที่เกษตรกรรมยั่งยืนก็เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยติดตามประเมินความก้าวหน้าในการส่งเสริมการทำเกษตรอินทรีย์ซึ่งปฏิเสธการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชและปุ๋ยเคมี

นอกจากนี้ ในยุทธศาสตร์ที่ 4 ในร่างยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมได้บรรจุแผนงานเกี่ยวกับการจัดการมลพิษซึ่งจะมีการจัดทำมาตรการในการจัดการขยะและของเสียอันตราย แต่มิได้มีเรื่องการจัดการสารเคมีเป็นการเฉพาะ

ตารางที่ 3.1 สรุปยุทธศาสตร์ เป้าหมาย แผนงานและตัวชี้วัดของร่างยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์	แผนงาน	ตัวชี้วัด
<p>1. การปรับฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม</p> <p><u>เป้าหมาย</u></p> <p>มีการปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตและพฤติกรรมบริโภคให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อนำไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิต ความปลอดภัยและสุขภาพที่ดีให้กับประชาชน</p>	<p>1.1 การส่งเสริมการบริโภคที่ยั่งยืน</p> <p>1.2 การปรับฐานการผลิตภาคเกษตรให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม</p> <p>1.3 การปรับฐานการผลิตภาคอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม</p> <p>1.4 การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน</p> <p>1.5 การลงทุนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม</p> <p>1.6 การจัดการพลังงานหมุนเวียนอย่างยั่งยืน</p>	<p>1.1 สัดส่วนมูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (green procurement) ในหน่วยงานภาครัฐต่องบประมาณแต่ละปี (เพิ่มขึ้น)</p> <p>1.2 มีการปฏิรูประบบงบประมาณ เพื่อการจัดการสิ่งแวดล้อม</p> <p>1.3 พื้นที่เกษตรกรรมยั่งยืนเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 5 ต่อปีของพื้นที่การเกษตรทั้งหมด</p> <p>1.4 จำนวนสถานประกอบการที่ได้รับการรับรองอุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry) (เพิ่มขึ้น)</p> <p>1.5 จำนวนเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศเพิ่มขึ้น 10 แห่งภายในปี 2561</p> <p>1.6 จำนวนสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (เพิ่มขึ้น)</p> <p>1.7 สัดส่วนของแหล่งท่องเที่ยวประเภทแหล่งธรรมชาติ แหล่งศิลปกรรมและแหล่งมรดกทางธรรมชาติและศิลปวัฒนธรรมที่มีการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณโดยรอบ (เพิ่มขึ้น)</p> <p>1.8 สัดส่วนการเดินทางด้วยระบบขนส่งสาธารณะ (เพิ่มขึ้น)</p> <p>1.9 สัดส่วนการใช้พลังงานหมุนเวียนต่อการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย (เพิ่มขึ้น)</p> <p>1.10 ปริมาณการใช้พลังงานต่อรายได้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Energy Intensity) (ลดลง)</p>
<p>2. การใช้มาตรการทางเศรษฐศาสตร์และกฎหมายในการจัดการสิ่งแวดล้อม</p> <p><u>เป้าหมาย</u></p> <p>มีการใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และกฎหมายในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม</p>	<p>2.1 การเพิ่มประสิทธิภาพมาตรการทางการเงินการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม</p> <p>2.2 การเพิ่มประสิทธิภาพเครื่องมือ/กลไกตลาดและมาตรการจูงใจ</p> <p>2.3 การพัฒนาไกและกฎหมาย</p>	<p>2.1 มีการปฏิรูประบบภาษีเพื่อการจัดการสิ่งแวดล้อม</p> <p>2.2 จำนวนสินค้าและบริการที่ได้รับการรับรองในระบบฉลากเขียวและฉลากสิ่งแวดล้อมอื่นๆ (เพิ่มขึ้น)</p> <p>2.3 มีเครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์ที่พัฒนาแล้วเสร็จและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติ</p> <p>2.4 กลไกและ/หรือปรับปรุงกฎหมายที่แล้วเสร็จและประกาศใช้ ไม่ต่ำกว่า 5 กลไก/ฉบับ</p>

ยุทธศาสตร์	แผนงาน	ตัวชี้วัด
<p>3. การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยธรรมชาติ</p> <p><u>เป้าหมาย</u></p> <p>มีความพร้อมเพื่อรับมือจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยธรรมชาติ</p>	<p>3.1 การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยธรรมชาติ</p> <p>3.2 การวางรากฐานสู่การพัฒนาแบบปล่อยคาร์บอนต่ำ</p>	<p>3.1 สัดส่วนของพื้นที่เสี่ยงภัยที่ได้รับการจัดตั้งเครือข่ายเฝ้าระวังภัยพิบัติ และ/หรือจัดทำแนวทางการฟื้นฟูพื้นที่เสี่ยงภัยต่อพื้นที่เสี่ยงภัยทั้งหมด (เพิ่มขึ้น)</p> <p>3.2 จำนวนผู้เสียชีวิตจากภัยธรรมชาติ (ลดลง)</p> <p>3.3 ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ และ/หรือ ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ต่อหัว (ลดลง)</p> <p>3.4 มีฐานข้อมูลกลางการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศ</p>
<p>4. การสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชน</p> <p><u>เป้าหมาย</u></p> <p>มีการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพและนำไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิตให้กับประชาชน</p>	<p>4.1 การจัดการมลพิษ (คุณภาพน้ำ/อากาศ/ขยะ/ของเสียอันตราย)</p> <p>4.2 การจัดการพื้นที่วิกฤติสิ่งแวดล้อม</p> <p>4.3 การจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองและชุมชน</p>	<p>4.1 สัดส่วนแม่น้ำสายหลักที่มีคุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์ตั้งแต่ระดับพอใช้ขึ้นไปไม่น้อยกว่าร้อยละ 80</p> <p>4.2 อัตราการนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ประโยชน์ (recycle) ไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 ของปริมาณขยะมูลฝอยทั่วประเทศ</p> <p>4.3 ค่าเฉลี่ย 24 ชั่วโมงของฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน (PM10) อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานอย่างน้อยร้อยละ 98</p> <p>4.4 อัตราการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน ของเสียอันตรายชุมชนและมูลฝอยติดเชื้ออย่างถูกหลักวิชาการต่อปริมาณขยะมูลฝอยทั่วประเทศ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50</p> <p>4.5 สัดส่วนของเทศบาลที่มีพื้นที่สีเขียวของชุมชนเมือง ไม่น้อยกว่า 5 ตารางเมตรต่อคน</p> <p>4.6 มีระบบกองทุนเพื่อฟื้นฟูและเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบสิ่งแวดล้อม</p>
<p>5. การบริหารจัดการฐานทรัพยากรธรรมชาติและใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน</p> <p><u>เป้าหมาย</u></p> <p>ฐานทรัพยากรธรรมชาติได้รับการบริหารจัดการและใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพ</p>	<p>5.1 การจัดการฐานทรัพยากรธรรมชาติ (ดินและที่ดิน/น้ำ/ป่าไม้/แร่/ความหลากหลายทางชีวภาพ) อย่างยั่งยืน</p> <p>5.2 การฟื้นฟูและส่งเสริมการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติให้มีประสิทธิภาพ</p>	<p>5.1 มีแผนการใช้ที่ดินของชาติ</p> <p>5.2 มีฐานข้อมูลกลางการถือครองที่ดินที่ใช้ในการกำหนดนโยบายที่ดินของประเทศ</p> <p>5.3 ระดับความสำเร็จของการจัดทำพระราชบัญญัติการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ</p> <p>5.4 สัดส่วนพื้นที่ที่ได้รับประโยชน์ต่อพื้นที่ชลประทาน (เพิ่มขึ้น)</p> <p>5.5 สัดส่วนทรัพยากรน้ำผิวดินที่นำมาใช้ประโยชน์ต่อทรัพยากรน้ำผิวดินทั้งหมด(เพิ่มขึ้น)</p>

ยุทธศาสตร์	แผนงาน	ตัวชี้วัด
		5.6 มีการบังคับใช้กฎระเบียบในการเข้าถึงและได้รับผลประโยชน์ตอบแทนจากทรัพยากรชีวภาพ 5.7 มีการจัดทำเขตศักยภาพแร่และเขตเศรษฐกิจแร่ทั่วประเทศ 5.8 พื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศ 5.9 สัดส่วนพื้นที่อนุรักษ์เพื่อพิทักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพต่อพื้นที่ทั่วประเทศเพิ่มขึ้นโดยรักษาพื้นที่อนุรักษ์ไว้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 19 และเพิ่มพื้นที่ป่าชายเลนไม่น้อยกว่าปีละ 5,000 ไร่
6. การสร้างสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม <u>เป้าหมาย</u> ทุกภาคส่วนมีความตระหนักรู้ มีจิตสำนึก รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม และมีส่วนร่วมตามบทบาทและหน้าที่ที่เหมาะสม	6.1 การสร้างจิตสำนึกและการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน 6.2 การสร้างองค์ความรู้และสนับสนุนการวิจัยและพัฒนา	6.1 จำนวนรายการสื่อโทรทัศน์และวิทยุที่ผลิตรายการเพื่อเผยแพร่และให้ความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อม (เพิ่มขึ้น) 6.2 จำนวนภาคีเครือข่ายที่มีการดำเนินกิจกรรมด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (เพิ่มขึ้น) 6.3 จำนวนงานวิจัยและพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม (เพิ่มขึ้น)

ที่มา: ร่างยุทธศาสตร์ฯ ที่ได้รับการปรับปรุงภายหลังการประชุมหารือ เรื่อง แนวทางการดำเนินงานการเติบโตสีเขียวหรือการเจริญเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Growth) วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2556

3.2 การจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

ตามที่กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ทส.) โดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการยกย่องยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Growth) พ.ศ. 2556 – 2561 และได้เสนอให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อเป็นกลไกในการขับเคลื่อนร่างยุทธศาสตร์ฯ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ทส.) จึงได้เสนอร่างระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. .... ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา โดยในการประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2556 คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติในหลักการและให้ส่งคณะกรรมการตรวจสอบร่างกฎหมายและร่างอนุบัญญัติที่เสนอคณะรัฐมนตรีตรวจพิจารณา โดยให้

รับข้อสังเกตของกระทรวงพลังงาน กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาไปประกอบการพิจารณาด้วยแล้วดำเนินการต่อไปได้

สาระสำคัญของร่างระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ.... สรุปได้ดังนี้²

1. กำหนดนิยามคำว่า “การพัฒนาที่ยั่งยืน” “คณะกรรมการ” และ “หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง”
2. กำหนดให้คณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี ประธานกรรมการ รองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายให้กำกับ ทส. รองประธานกรรมการ คนที่ 1 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รองประธานกรรมการ คนที่ 2 ปลัดกระทรวงและหัวหน้าส่วนราชการผู้แทนภาคเอกชน ผู้ทรงคุณวุฒิในด้าน เศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และด้านกฎหมาย ซึ่ง คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการและกำหนดให้สำนักงานนโยบายและแผน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทำหน้าที่สำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการ
3. กำหนดให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ มีวาระคราวละสี่ปี และกำหนดคุณสมบัติและลักษณะ ต้องห้ามของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกเพราะ กระทำผิด ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่ง ทางการเมือง สมาชิกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งรับผิดชอบการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรค การเมืองหรือเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมือง เป็นต้น
4. กำหนดให้คณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนมีอำนาจหน้าที่ ได้แก่ กำหนดนโยบาย กรอบทิศทางและยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศให้ครอบคลุมมิติทั้งด้าน เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างบูรณาการ กำกับและขับเคลื่อนการดำเนินงานของ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการอนุวัติตามผลลัพธ์ของการประชุมสหประชาชาติว่าด้วย การพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ.2012 แผนปฏิบัติการ 21 แผนการดำเนินงานโจฮันเนสเบิร์ก และ ข้อตกลง / ผลลัพธ์จากการประชุมระหว่างประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมทั้งการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ หรือ MDGs เป้าหมายการพัฒนาที่ ยั่งยืน หรือ SDGs และเป้าหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน กำหนดแนวทาง และทำที่การเจรจาในการประชุมสุดยอดของโลกที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน และการ ประชุมระหว่างประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นต้น

² http://www2.ofm.mof.go.th/images/stories/pdf/76127_09-04-56.pdf

5. กำหนดให้ค่าใช้จ่ายสำหรับเบี้ยประชุม ค่าตอบแทน รวมทั้งค่าใช้จ่ายการดำเนินงานของ คณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ คณะทำงาน และที่ปรึกษา ให้จ่ายจากงบประมาณรายจ่าย ของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทส.

3.3 การขับเคลื่อนอุตสาหกรรมสีเขียว

แนวคิดเรื่อง “อุตสาหกรรมสีเขียว” (Green industry) ได้รับการพัฒนาและเสนอโดยองค์การ พัฒนาอุตสาหกรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Industrial Development Organization: UNIDO) โดย UNIDO ได้ริเริ่มโครงการอุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry Initiative) ขึ้นในปีพ.ศ. 2552 เพื่อส่งเสริมบทบาทของภาคอุตสาหกรรมต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนและเห็นว่า อุตสาหกรรมสีเขียวเป็นแนวทางหนึ่งที่น่าไปสู่เศรษฐกิจสีเขียว

ในรายงาน UNIDO Green Industry Initiative for Sustainable Industrial Development (UNIDO, 2011) UNIDO ได้ให้คำจำกัดความ “อุตสาหกรรมสีเขียว” อย่างกว้างๆ ว่า “เป็นการผลิต และการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่ไม่สร้างผลกระทบต่อความสมบูรณ์ของระบบทางธรรมชาติหรือนำไปสู่ผลกระทบทางลบต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์” อุตสาหกรรมสีเขียวมุ่งเน้นให้กระบวนการผลิตของอุตสาหกรรมคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสังคม

UNIDO เสนอยุทธศาสตร์สองด้านในการสร้างระบบอุตสาหกรรมที่ไม่จำเป็นต้องใช้ ทรัพยากรธรรมชาติและไม่ต้องก่อให้เกิดมลพิษมากเหมือนในอดีตเพื่อแลกกับการเติบโตและการ ขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม ได้แก่ 1) การทำให้อุตสาหกรรมที่มีอยู่เป็นอุตสาหกรรมสีเขียว และ 2) การสร้างอุตสาหกรรมสีเขียวขึ้นมาใหม่

สำหรับยุทธศาสตร์แรกเป็นการผลักดันให้อุตสาหกรรมที่มีอยู่ต้องแสดงความมุ่งมั่นและ ดำเนินกิจกรรมที่ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอันเกิดจากการกระบวนการผลิตและผลิตภัณฑ์ที่ตนผลิต ขึ้น โดย (1) การปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต โดยใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า (2) การยกระดับความสามารถในการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม โดยดำเนินกิจกรรมที่จะลดผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อมให้น้อยที่สุดโดยการลดการผลิตของเสีย การปล่อยมลพิษและการจัดการของเสียอย่าง เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และ (3) ลดความเสี่ยงต่อสุขภาพอันเกิดจากมลพิษให้เหลือน้อยที่สุด รวมทั้งลดการผลิตสินค้าและบริการที่ก่อให้เกิดมลพิษที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ

ส่วนยุทธศาสตร์ที่สองเป็นการส่งเสริมอย่างเป็นระบบให้เกิดอุตสาหกรรมสีเขียวที่สำคัญที่ ครอบคลุมการพัฒนาเทคโนโลยีและบริการสีเขียวทุกประเภท อาทิ บริษัทที่ผลิตและติดตั้งอุปกรณ์ พลังงานหมุนเวียนและบริษัทที่พัฒนาเทคโนโลยีสะอาดเพื่อใช้ในภาคอุตสาหกรรม ภาคขนส่งและ

ภาคก่อสร้าง อุตสาหกรรมสีเขียวในภาคบริการ ได้แก่ บริษัทที่นำวัสดุกลับมาใช้ใหม่ บริษัทที่รับบำบัดและจัดการของเสีย รวมทั้งบริษัทที่ให้บริการขนส่งของเสีย นอกจากนี้ ยังหมายรวมถึงบริษัทที่ผลิตเครื่องมือและอุปกรณ์บำบัดน้ำเสีย มลพิษทางอากาศและของเสีย บริษัทที่ให้บริการตรวจสอบและวิเคราะห์คุณภาพสิ่งแวดล้อม และบริษัทที่ปรึกษาด้านสิ่งแวดล้อมและพลังงาน

แนวคิดอุตสาหกรรมสีเขียวยังช่วยส่งเสริมการถ่ายทอดและการใช้เทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ (best available environmentally sound technologies) และแนวปฏิบัติที่ดีด้านสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการผลักดันให้เกิดนวัตกรรมที่จะช่วยสร้างโอกาสทางธุรกิจและสร้างงานใหม่ซึ่งผลดีต่อการขจัดความยากจน นอกจากนี้ประเด็นด้านเทคโนโลยีแล้ว แนวคิดอุตสาหกรรมสีเขียวยังรวมถึงการส่งเสริมให้ผู้ผลิตขยายความรับผิดชอบในการผลิตผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมโดยผลักดันให้เกิดการออกแบบเพื่อสิ่งแวดล้อม (Design-for-Environment: DfE) ซึ่งส่งผลต่อสายโซ่อุปทานและประโยชน์ต่อผู้บริโภคที่สามารถเข้าถึงสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

ประเทศต่างๆ ได้ให้ความสำคัญกับแนวคิดอุตสาหกรรมสีเขียว รวมทั้งประเทศในเอเชีย ในปีพ.ศ. 2552 UNIDO, UNEP และ ESCAP ร่วมกับรัฐบาลฟิลิปปินส์ได้ร่วมกันจัดประชุมนานาชาติว่าด้วยอุตสาหกรรมสีเขียวในเอเชีย (International Conference on Green Industry in Asia) ขึ้นในระหว่างวันที่ 9 -11 กันยายน 2552 ณ กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ การประชุมดังกล่าว มีผู้แทนระดับสูงจากกระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงสิ่งแวดล้อมของประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียเข้าร่วมเป็นจำนวนมาก ผลการประชุมที่สำคัญ คือ รัฐมนตรีและหัวหน้าคณะผู้แทนรัฐบาลที่มาเข้าร่วมประชุมได้ให้การรับรองปฏิญญามะนิลาว่าด้วยอุตสาหกรรมสีเขียวในเอเชีย (Manila Declaration on Green Industry in Asia)

สาระสำคัญของปฏิญญามะนิลาว่าด้วยอุตสาหกรรมสีเขียวในเอเชีย³ สรุปได้ดังนี้

1. เพิ่มระดับความร่วมมือในระดับภูมิภาคและนานาชาติในการดำเนินการตามยุทธศาสตร์การเติบโตสีเขียว (Green Growth) ที่เสนอโดย ESCAP (ภายใต้ Green Growth Initiative) เพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน
2. เพิ่มระดับความร่วมมือในการพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตที่สะอาดและแนวปฏิบัติที่ดี

³ รายละเอียดเพิ่มเติม ดูใน

http://www.unido.org/fileadmin/user_media/Services/Green_Industry/Manila_declaration.pdf

3. บรรจุนโยบายการผลิตที่สะอาดในแผนการพัฒนาระดับประเทศ กำหนดเป้าหมาย และแผนปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการผลิตที่ปล่อยคาร์บอนต่ำและใช้ทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพ
4. กำหนดนโยบายและมาตรการที่เหมาะสมในการเสริมสร้างขีดความสามารถในการวิจัยและพัฒนาในการออกแบบและการผลิตผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม รวมทั้งในการส่งเสริมนวัตกรรมสีเขียวในด้านต่างๆ
5. สร้างความเข้มแข็งในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจและการค้าของอุตสาหกรรมสีเขียวในเอเชีย นำผลิตภัณฑ์และบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมเข้าสู่ตลาดให้มากขึ้น โดยมีเอเชียเป็นฐานการผลิต
6. สร้างความร่วมมือระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน สถาบันวิจัยและภาคประชาสังคมในการเสริมสร้างขีดความสามารถของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการยกระดับสู่อุตสาหกรรมสีเขียว

สำหรับประเทศไทย กระทรวงอุตสาหกรรมได้นำแนวคิด “อุตสาหกรรมสีเขียว” มาใช้ในการส่งเสริมและผลักดันให้ภาคอุตสาหกรรมมีการประกอบการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสังคม โดยกระทรวงอุตสาหกรรมได้ให้นิยาม “อุตสาหกรรมสีเขียว” ว่าหมายถึง “อุตสาหกรรมที่ยึดมั่นในการประกอบกิจการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยมุ่งเน้นการพัฒนาปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกองค์กร ตลอดจนห่วงโซ่อุปทาน”

ลักษณะของอุตสาหกรรมสีเขียว (Green industry) เป็นการจัดการโรงงานหรืออุตสาหกรรมที่ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ การหมุนเวียนของเสียกลับมาใช้ใหม่ (waste recovery) ในกระบวนการผลิต การป้องกันปัญหามลพิษโดยใช้เทคโนโลยีสะอาด (clean technology) รวมทั้งการผลิตสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (eco product) มีการแลกเปลี่ยนของเสียที่จะเป็นวัตถุดิบให้กับโรงงานอื่นๆ (industrial symbiosis) โดยเน้นของเหลือใช้และของเสียกลับมาใช้ใหม่ตามหลักการ 3R's Reuse Reduce Recycle ได้แก่ การลดของเสีย การใช้ซ้ำและการนำวัสดุเหลือใช้/ของเสียกลับมาใช้ประโยชน์ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2554)

ตั้งแต่ปี 2554 เป็นต้นมา กระทรวงอุตสาหกรรมได้ดำเนินโครงการอุตสาหกรรมสีเขียวซึ่งเป็นโครงการที่ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการผลิตให้ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมโดยการเป็นดำเนินงานเชิงสมัครใจผ่านการให้สิทธิประโยชน์และการให้ใบรับรองซึ่งเป็แรงจูงใจทางเศรษฐกิจและสังคม โดยกระทรวงอุตสาหกรรมได้กำหนดแนวทางการพัฒนา

อุตสาหกรรมสีเขียวในแต่ละชั้นและมีการให้การรับรองผู้ประกอบการที่ยกระดับได้ตามระดับชั้นที่กำหนด แบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

ระดับที่ 1 ความมุ่งมั่นสีเขียว (green commitment) ระดับที่แสดงถึงความมุ่งมั่นที่จะลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยต้องจัดทำแผนปรับปรุงกระบวนการผลิตและมีการสื่อสารภายในองค์กรให้ทราบโดยทั่วกัน

ระดับที่ 2 ปฏิบัติการสีเขียว (green activity) การดำเนินกิจกรรมที่แสดงให้เห็นว่า ได้ทำการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตามความมุ่งมั่นที่ตั้งไว้ในระดับที่ 1 แล้ว

ระดับที่ 3 ระบบสีเขียว (green system) การมีการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบ มีการติดตามประเมินผลและทบทวนเพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการได้รับรางวัลด้านสิ่งแวดล้อมที่เป็นที่ยอมรับและการรับรองมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมต่างๆ

ระดับที่ 4 วัฒนธรรมสีเขียว (green culture) การที่ทุกคนในองค์กรให้ความร่วมมือร่วมใจทำกิจกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมองค์กร และนำแนวความคิดนี้ไปใช้ในการพัฒนาในทุกขั้นตอนการผลิต

ระดับที่ 5 เครือข่ายสีเขียว (green network) ระดับสูงสุดของการรับรองที่แสดงถึงการขยายเครือข่ายผ่านห่วงโซ่อุปทานสีเขียว โดยสนับสนุนให้ลูกค้าและพันธมิตรเข้าสู่กระบวนการรับรองเครื่องหมายสีเขียวด้วย นอกจากนี้ ธุรกิจอุตสาหกรรมสีเขียวต้องเติบโตอย่างต่อเนื่อง และมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีให้แก่ชุมชนและสังคมด้วย

เพื่อสร้างความชัดเจนในการจัดระดับและให้การรับรอง กระทรวงอุตสาหกรรมได้จัดทำเกณฑ์กำหนดอุตสาหกรรมสีเขียวในแต่ละระดับและขั้นตอนการพิจารณาให้การรับรอง⁴ เพื่อผลักดันให้ผู้ประกอบการยกระดับการเป็นอุตสาหกรรมสีเขียวอย่างต่อเนื่อง กระทรวงอุตสาหกรรมได้กำหนดอายุและเงื่อนไขของใบรับรองอุตสาหกรรมสีเขียวระดับต่างๆ แตกต่างกันไป กล่าวคือ ใบรับรองอุตสาหกรรมสีเขียวระดับที่ 1 จะมีอายุการรับรองเพียง 1 ปีและต่ออายุไม่ได้ ใบรับรองอุตสาหกรรมสีเขียวระดับที่ 2 มีอายุการรับรอง 2 ปี ต่ออายุได้ ส่วนใบรับรองอุตสาหกรรมสีเขียวระดับที่ 3 ถึงระดับที่ 5 จะมีอายุการรับรอง 3 ปีและต่ออายุได้

สำหรับเป้าหมายการเป็นอุตสาหกรรมสีเขียว กระทรวงอุตสาหกรรมได้ตั้งเป้าหมายไว้ว่า ในปีแรก กระทรวงอุตสาหกรรมจะพยายามผลักดันให้โรงงานไม่น้อยกว่า 1,000 รายเข้าสู่ระดับที่ 1 ของการพัฒนาอุตสาหกรรมสีเขียว และภายใน 5 ปี จะผลักดันให้ประเทศไทยก้าวสู่การเป็นผู้นำการพัฒนาอุตสาหกรรมสีเขียวของอาเซียน โดยตั้งเป้าว่า จะมีผู้เข้าร่วมโครงการไม่น้อยกว่าร้อยละ 50

⁴ รายละเอียดเกี่ยวกับเกณฑ์กำหนดอุตสาหกรรมสีเขียว ดูในเว็บไซต์โครงการอุตสาหกรรมสีเขียว, www.greenindustrythailand.com

ของโรงงานทั่วประเทศ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2554) ส่วนตัวชี้วัดภายใต้โครงการอุตสาหกรรมสีเขียว ประกอบด้วย

- 1) จำนวนผู้เข้าร่วม/ใบรับรอง
- 2) ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมจากอุตสาหกรรมลดลง
- 3) สัดส่วนโรงงานที่ถูกต่อต้าน/ร้องเรียนจากสังคมและชุมชนลดลง และ
- 4) สัดส่วนเศรษฐกิจสีเขียวภาคอุตสาหกรรม (Green GDP) เพิ่มขึ้น (เว็บไซต์โครงการอุตสาหกรรมสีเขียว, www.greenindustrythailand.com)

สำหรับการดำเนินงานล่าสุด ทางกระทรวงอุตสาหกรรมได้มีคำสั่งที่ 19/2556 ลงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2556 แต่งตั้ง “คณะทำงานจัดตั้งแผนแม่บทอุตสาหกรรมสีเขียว” เพื่อจัดทำแผนแม่บทอุตสาหกรรมสีเขียว พ.ศ. 2556-2561 และนำเสนอแผนต่อรัฐบาลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน คณะทำงานชุดนี้มีรองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมที่ได้รับมอบหมายเป็นประธาน โดยมีผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และองค์กรพัฒนาเอกชน (มูลนิธิสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย มูลนิธิสถาบันธรรมรัฐเพื่อการพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม มูลนิธิพลังงานเพื่อสิ่งแวดล้อม) ร่วมอยู่ในคณะทำงาน

จะเห็นได้ว่า ภายหลังจากจัดประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2012 ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2555 รัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญกับแนวคิดเศรษฐกิจสีเขียวและแนวคิดที่เกี่ยวข้องโดยได้มีการทำร่างยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Growth) พ.ศ. 2556 – 2561 และอยู่ในระหว่างการจัดตั้งคณะกรรมการการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อเป็นกลไกหลักของประเทศในการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ยั่งยืนและขับเคลื่อนการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการอนุวัติตามผลลัพธ์ของการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2012 และข้อตกลงหรือผลลัพธ์จากการประชุมระหว่างประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมทั้งกำหนดแนวทางและท่าทีการเจรจาในการประชุมระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ จึงนับเป็นโอกาสอันดีที่คณะกรรมการประสานนโยบายและแผนการดำเนินการว่าด้วยการจัดการสารเคมีและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านสารเคมีควรมีการประสานหารือกับกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเพื่อเสนอแนะประเด็นและตัวชี้วัดด้านการจัดการสารเคมีและของเสียที่ควรบรรจุอยู่ในร่างยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และร่วมจัดข้อเสนอประกอบการกำหนดแนวทางและท่าทีการเจรจาในการกำหนดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs)